

ΝΕΑ ΓΕΝΕΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ι. ΕΥΘΥΜΙΑΔΗΣ
ΔΙΑΧΕΙΡΣΤΗΣ Γ. ΒΟΥΛΓΑΡΑΚΗΣ | ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ Γ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ δ. ν.

ΓΡΑΦΕΙΑ: Γαλατᾶ, Μουχαντὲ Νομικὸ Χᾶν Ἀριθ. 12 13

ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΣΥΝΟΔΕΥΕΤΑΙ ΜΕ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑΝ
ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗΝ ΕΙΚΟΝΑ.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

ΤΡΙΜΗΝΟΣ	Γρ.	60
ΕΞΑΜΗΝΟΣ	"	110
ΕΤΗΣΙΑ	"	200

X

Τὸ φυλλάδιον τιμᾶται Γρόσια 5.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

SISMANOGLIO
MEGARO

ΝΕΑ ΓΕΝΕΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ι. ΕΥΘΥΜΙΑΔΗΣ
ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ Γ. ΒΟΥΛΓΑΡΑΚΗΣ | ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ Γ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ δ. ν.

ΙΔΕΑΙ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

ΤΑ ΑΠΟΚΛΗΡΑ ΤΗΣ ΜΟΙΡΑΣ

Ἐδῶ κ' ἐκεῖ εἰς τὰς γωνίας τοῦ Μεγάλου Δρόμου, εἰς τὰ πεζοδρόμια, εἰς τὸ κατώφλιον κανενὸς σπητιοῦ, ὅπου ἐπὶ τέλους τὰ φανεῖ, πῶς εἶνε ὀλίγον περιορισμένα, ζαρώνουν τὰ ἄστεγα, τὰ ἀπόκληρα τῆς μοίρας, τὰ πτωχὰ καὶ ἀνυπεράσπιστα. Εἶνε τὰ συντρίμματα τῆς καταστάσεως τῆς δημιουργηθείσης ἐκ τοῦ πολέμου. Ξεσχισμένα, κουρελιασμένα, μὲ ἡμίγυμνον τὸ σῶμα, τὰ δέρνει ἀλύπητα τὸ ψῦχος, τὰ μουσκεύει ἢ βροχὴ καὶ κουβαριάζονται τὸ ἕνα ἐπάνω εἰς τὸ ἄλλο, διὰ νὰ ζεσταθοῦν ὀλίγον ἀπὸ τὴν ἰδίαν των θερμαντικὴν δύναμιν, τρίζουν τὰ δόντια καὶ σπαράζον σὰν ψάρια, διότι τὰ εἶνε ἀδύνατον νὰ ζεσταθοῦν, ἐπειδὴ τὰ λείπει ἢ θερμὴ τροφή, ποῦ θὰ τὰ θρέψη καὶ θὰ δώσῃ ὀλίγην θερμότητα εἰς τὸ βασανισμένον σῶμά τους. Πεινασμένα, χωρὶς καμμίαν ἐλπίδα νὰ χορτάσουν, ἂν εὐσπλαγχνικαὶ χεῖρες δὲν τὰ βοηθήσουν, ἀναγκάζονται ἀπὸ τὴν ἐξάντλησιν καὶ τὴν κόπωσιν ν' ἀποκοιμηθοῦν. Καὶ εἰς τὸν ταραγμένον ὕπνον τους—ναί, ταραγμένον ἀπὸ τὸν φόβον, ποῦ τὰ ἐνέπνευσεν ὁ ἐχθρός, ποῦ τὰ κατήντησεν εἰς τοὺς δρόμους, ἀπὸ τὴν ἰδέαν ποῦ εἶνε ἀνυπεράσπιστα — ὄνειρεύονται τὴν θερμὴν τροφήν καὶ τὸ μαλθακὸν κρεββάτι των ἄλλοτε.

Καὶ ὅταν κανένα δυνατὸν φύσημα τοῦ βορρᾶ τὰ ψυχράνη ἢ ὄγκος βρόχινου νεροῦ πέσῃ εἰς τὰ μέρη τοῦ γυμνωμένου σώματός των, τότε κουβαριάζονται, ἀγκαλιάζονται σφικτότερα, ἂν καὶ ξένα εἶνε μεταξύ τους, διὰ νὰ σβύσουν τὸν πόνον. Μὰ τί σημαίνει σὰν εἶνε ξένα; Μήπως δὲν ἔχουν τὴν μοῖραν κοινήν;

Καὶ ὅταν πειὰ ἐπανελλημένως τὰ ψυχράνη ὁ

βορρᾶς, τότε δὲν φοβοῦνται. Μουδιασμένα παγώνουν καὶ τότε ὁ ὕπνος μὲ τὰ γλυκά του ὄνειρα τὰ κυριεύει. Ὀνειρεύονται ὅλα, ὅσα ἢ παιδικὴ των ψυχὴ ἐπιθυμεῖ ὡς μόνην εὐτυχίαν καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ παιγνίδια, μολονότι πεινοῦν καὶ τὰ εἶνε περιττά. Αἱ ἀναμνήσεις τῆς περασμένης των καλῆς ζωῆς εἰς τ' ὄνειρό τους ἐπανέρχεται ὡς ἀλήθεια. Ὁ δυστυχισμένος εὐρίσκει βασιλικὴν τὴν περασμένην του ζωὴν. Καμμιὰ φορὰ ἀληθινὰ βαθὺς ἀναστεναγμὸς βγαίνει ἀπὸ τὰ στήθη τους, ὡσὰν μικρὸν παράπονον διὰ τὸν Θεόν, ποῦ οὕτως ἠβουλήθη δι' αὐτά.

Δὲν ἀρρωστοῦν εὐκολα, παρὰ τὰς κακουχίας, διότι ὁ Θεὸς τὰ θέλει δυνατὰ καὶ ὑπομονητικὰ εἰς τὰς δυστυχίας. Σὰν ἀρρωστήσῃ κανένα, διότι ὅλα εἰς τὸν κόσμον ἔχουν ὄρια, εὐκολα θὰ ξεψυχίσῃ χωρὶς περιποίησην. Τὴν ἐπομένην κουβαριασμένο θὰ τὸ εὖρη ὁ σκουπιδιάρης καὶ τὰ ὁμοδύστητά του. Εἶνε τὰ ἀπόκληρα τῆς μοίρας αὐτὰ καὶ ἡ ζωὴ των ἔχει παράξενα.

Διατὶ ἄραγε νὰ τ' ἀποκληρώσῃ ἡ μοῖρα καὶ νὰ θέλῃ τὴν τυραννίαν των ὁ Θεός; Μήπως δὲν εἶνε πλάσματά του καὶ αὐτά;

Ἴσως ὁ Παντάναξ Θεός, τοῦ ὁποίου αἱ βουλαὶ ὑπὲρ παντὸς ἄλλου εἶνε τέλειαι καὶ ὀρθαί, νὰ κατεδίκασαν τὰ ἀπόκληρα τῆς μοίρας διὰ νὰ δοκιμάσῃ τὴν εὐσπλαγχνίαν μας καὶ νὰ βεβαιούται πόσον εὐγνώμονες εἴμεθα πρὸς αὐτὸν διὰ τῆς εὐσπλαγχνίας πρὸς τὰ δυστυχισμένα ἀποκληρωμένα τῆς μοίρας, τὰ ἄστεγα τοῦ δρόμου.

Ι. ΕΥΘΥΜΙΑΔΗΣ

Guy de Maupassant

ΤΡΕΛΛΟΣ;

Είμαι ζουλιάρης ή τρελλός; Δεν ξέρω, έκαμα όμως μιὰ τρέλλα. Μὰ μήπως ή ζούλεια, ή αγάπη ή ξεφρενισμένη, ή προδομένη, ή καταδικασμένη, αυτά δεν αρκοῦν νὰ σπρώξουν εις ένα έγκλημα, χωρίς νὰ εἶνε κανείς κακοῦργος; Ὑπόφερα, υπόφερα με τρόπον εξακολουθητικόν, φρικτόν. Ἀγάπησα αὐτήν τὴν γυναῖκα με τρελλή όρμη. Καὶ ἐν τούτοις εἶνε ἀληθές; Τὴν αγάπησα; Ὁχι, όχι, όχι. Ψυχὴ καὶ σῶμα με κατέκτησε, μ' ἔδεσε, μ' ἐκυρίευσε. Ἀνήκω εις τὸ μειδιάματός της, εις τὸ στόμα της, τὸ βλέμμα της. Ὑποφέρω ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τῆς εξωφρενικῆς έμορφιάς της.

Ἀλλὰ ἐκείνην τὴν γυναῖκα, ὅλην αὐτὴν τὴν κυρίαν τοῦ σώματος, τὴν μισῶ, τὴν περιφρονῶ, τὴν ἀποστρέφομαι. Διάτι εἶνε ἀπιστή, κτηνώδης, λερωμένη. Εἶνε ή γυναῖκα τῆς καταστροφῆς, τὸ φιλήδονον κτήνος, εις τὸ ὁποῖον ή ψυχὴ εἶνε μηδέν, ή σκέψις οὐδέποτε ἐλευθέρως κυκλοφορεῖ.

Τὰ πρῶτα χρόνια τῆς ἐνώσεώς μας ὑπῆρξαν παράδειξα καὶ ὀλόγλυκα. Τὰ μάτια της σάν νὰ με γεννοῦσαν δίψαν. Ἦταν σταχτιὰ σκούρα τὸ μεσημέρι, πράσινα τὴν δύσι καὶ μαβιά τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλιου. Δεν εἶμαι τρελλός. Ὁρκίζομαι πῶς τὰ μάτια της εἶχαν καὶ τὰ τρία χρώματα. Εἰς τῆς ὥρες τῆς αγάπης ἦσαν μαβιά σάν πληγωμένα με τῆς κόρες μεγάλες καὶ νευρικές. Τὰ χείλη της σάλεινε τρεμουῖλα. Τὰ βλέφαρά της βαρειά ἀνασηκῶνόνταν σιγά, χύνοντας τὸ φλογερὸ καὶ κουρασμένο βλέμμα της ποῦ με τρέλλαινε. Καὶ σφίγγοντας τὴν εις τὴν ἀγκαλιά μου, ἔβλεπα τὰ μάτια της καὶ ἀνατρίχιαζα. Ἦθελα νὰ τὴν σκοτώσω παρὰ νὰ τὴν κατέχω. Σάν περπατοῦσε εις τὴν κάμαρη μας με γεννοῦσε ταραχὴν. Μιὰ ἡμέρα κατάλαβα πῶς με βαρέθηκε. Τὸ εἶδα εις τὰ μάτια της τὴν αὐγὴ μόλις ἐξύπνησε. Σκυμμένος ἐπάνω της κάθε πρωτὶ ἐπερσίμενα τὸ βλέμμα της. Ἀλλ' ὅταν τὸ ὠχρὸ μαβὶ τῆς κόρης τοῦ ματιοῦ της, μαβὶ ὑγρὸ σάν τὸ νερὸ, δείχνονταν ἀκόμη λιγωμένο, κουρασμένο, ἄφρωστο ἀπὸ πρόσφατα χάρδια με ξετρέλλαινε.

Τὴν ἡμέρα αὐτὴν σάν ἀνοιξε τὰ βλέφα-

ρά της, εἶδα ένα βλέμμα ἀδιάφορο καὶ σκυθρωπὸ, ποῦ δὲν ἐπιθυμοῦσε πειὰ τίποτε. Τὸ εἶδα, τὸ αἰσθάνθηκα με μᾶς. Τελείωσε γιὰ πάντα καὶ τὴν ἀπόδειξιν τὴν εἶχα κάθε ὥρα, κάθε δευτερόλεπτο. Ὅταν τὴν προσκαλοῦσα με τὰ χείλη εις τὴν ἀγκαλιά μου, γυρνοῦσε στενοχωρημένη μουρμουρίζοντάς με: «Ἀφησέ με πειά» ή «δὲν θὰ ἡσυχάσω λοιπόν;» Τότε ζούλια, μὰ ζούλια σάν σκύλος.

Ἦξευρα καλὰ πῶς ἄλλος θὰ ξανάναπτε τὴν καρδιά της. Ἐγίνα ζουλιάρης εις βαθμὸν παραφροσύνης, μὰ δὲν εἶμαι τρελλός. Ὁχι, καθόλου, όχι. Περίμενα. Παραμόνευα. Δεν μ' εἶχε ἀπατήση, μὰ ἔμενε ψυχρή. Πότε-πότε ἔλεγε: «Συχαίνομαι τοὺς ἄνδρας.» Καὶ ἦταν ἀλήθεια. Τότε ἐγίνα ζουλιάρης κι' αὐτῆς τῆς ἰδίας ζούλευα τὴν ἀδιαφορίαν της, τὴν μοναξιά τῶν νυκτῶν της, τὰ κινήματα, τὴν σκέψιν ὅλα της ποῦ μάντενα. Κι' ὅταν καμμιὰ φορὰ εις τὸ ξύπνημά της, τὸ βλέμμα της ἦταν ὑγρὸ ὅπως ἄλλοτε τῆς φλογισμένες μας νύκτες; μ' ἐπνιγεν ὁ θυμὸς. Ἐτρεμα, ἀγανακτοῦσα, ἤθελα νὰ τὴν στραγγάλισω ή νὰ τὴν ρίξω κδτω εις τὰ γόνατά μου, καὶ νὰ τὴν κάμω νὰ ὁμολογήσῃ τὰ μυστικὰ τῆς καρδιάς της.

— Εἶμαι τρελλός; Ὁχι.

Ἐνα βράδυ τὴν κατάλαβα εὐτυχισμένη. Αἰσθάνθηκα ποῦ κινούργιο πάθος ἐξοῦσε μέσα της. Ἐπαλλεν ή καρδιά της, ὅπως ὕστερα ἀπὸ τ' ἀγκαλιάσματά μου, τὰ μάτια της στράφταν, τὰ χέρια της ἦταν ζεστά, ἦταν ὅλο αγάπη, ὅπως ὅταν με τρέλλαινε. Προσποιούμουν ποῦ δὲν τὴν καταλάβαινα, ἀλλ' ή προσοχή μου ἦταν προσηλωμένη σ' ἐκείνην.

Καὶ ὅμως τίποτε δὲν ἀνεκάλυπτα. Περίμενα μιὰ εβδομάδα ένα μῆνα. Ἠσιχάζε εις τὴν εὐτυχίαν ἐνὸς ἀκαταλείπτου χαιδιου. Καὶ ἀμέσως ἐμάντευσα. Δεν εἶμαι τρελλός, τὸ ὀρκίζομαι, δὲν εἶμαι τρελλός. Πῶς νὰ τὸ πῶ; Πῶς νὰ γίνω καταλειπτός;

Ἐνα βραῖον ποῦ ἐπέστρεφεν ἀπὸ τὸν περέπατο με κατακόκκινα τὰ μάγουλα, τὰ μάτια πληγωμένα, τὸ στῆθος ὅλο παλμοί, κουρασμένη ἐρρίχθηκε εις ένα κάθισμα ἀντίκου μου.

Τὴν εἶδα ἔτσι. Ἀγαποῦσε. Δεν γελοιοῦμουν. Καὶ διὰ νὰ μὴν τὴν βλέπω ἔτσι ἀκόμη γύρισα εις τὸ παράθυρο καὶ εἶδα τὸν ὑπηρέτην ποῦ ὀδηγοῦσε εις τὸν σταῦλον ἀπὸ τὸν χαλινὸν τὸ ἄλογό της. Καὶ

ἐκείνη τὸ ἴδιο ἔκαμε. Ὑστερα ἀποκοιμήθηκε. Ὅλην τὴν νύκτα σκεπτόμουν καὶ με ἐφαίνετο πῶς εἰσχωροῦσα εις μυστήρια ποῦ δὲν ὑποψιαζόμουν.

Ἐφευγε με τ' ἄλογο εις τὰ δάση, καὶ ὅταν ἐπέστρεφε, ἦταν σκωτωμένη, σάν ὕστερα ἀπὸ τρέλλες τῆς αγάπης.

Κατάλαβα. Ζούλευα τότε τὸ νευρικὸ ἄλογο, τὸν ἀέρα ποῦ χάιδευε τὸ πρόσωπόν της σάν ἔτρεχε, τὰ φύλλα ποῦ τὴν φιλοῦσαν εις τὸ πέρασμα της ἀπὸ κοντὰ τους, τῆς ἀκτίνες τοῦ ἡλιου, ποῦ ἐπεφταν εις τὸ μέτωπόν της, ἀνάμεσα ἀπ' τὰ κλαδιά.

Ὅλα αὐτὰ τὴν ἔκαμαν εὐτυχισμένη, τὴν λεγοθυμοῦσαν καὶ τὴν ἀναισθητοῦσαν πρὸς ἐμέ. Ἀπειράπισα νὰ ἐκδικηθῶ.

Ἐγίνα γλυκὸς εις τοὺς τρόπους καὶ ὅλος προσοχή δι' ἐκείνην. Τὴν κρατοῦσα ἀπὸ τὸ χέρι διὰ νὰ πηδήξῃ ἀπὸ τ' ἄλογον, σάν ἐπέστρεφε ἀπὸ τῆς εξωφρενικῆς ἐκδρομῆς.

Περίμενα τὴν ἡμέρα καὶ τὴν ὥρα. Περνοῦσε καθημέρα ἀπὸ τὸ ἴδιο μονοπάτι, ποῦ τελείωνεν εις τὸν μεγάλον δρόμον. Βγῆκα πρὶν ἀπὸ τὴν αὐγὴ μ' ένα σχοινὶ εις τὸ χέρι καὶ τὸ ὄπλον μου μαζύ.

Ἐτρεξα εις τὸν δρόμον ποῦ θὰ περνοῦσε. Τέντωσα τὸ σχοινὶ ἀνάμεσα σὲ δύο δένδρα καὶ περίμενα. Ἀκουα τὸν ἀπομακρυσμένον καλπασμὸν τοῦ ζῦφου καὶ κατόπιν τὴν διέκρινα μακρυνὰ ἀνάμεσα εις τὰ φύλλα.

Δὲν γελιάσθηκα, εἶχα δίκαιον.

Ἐφαίνετο χαρούμενη με κόκκινα μάγουλα καὶ τὴν τρέλλα εις τὰ μάτια της.

Τὸ ζῦφον ἐσκόνταρε εις τὴν παγιδιά μου, κι' ἔπεσε. Ἐκείνην τὴν δέχθηκα εις τὴν ἀγκαλιά μου. Τὴν ἄφησα καὶ ἐπλησίασα ἐκείνον, ποῦ εξακολουθοῦσε νὰ μᾶς βλέπῃ.

Καὶ ἐνῶ ἐτοιμαζούνταν νὰ με ὑβρίσῃ, ἔστρεψα τὸ ὄπλον μου εις τ' αὐτὶ του . . . καὶ τὸν σκότωσα . . . σάν ἄνδρας.

Μὰ ἔπεσα κι' ἐγὼ πληγωμένος ἀπὸ δύο κτυπήματα.

Καὶ ἐνῶ ἐκείνη ρίχνονταν ἐπάνω μου, τῆς ἐφύτευσα καὶ τὴν ἄλλη σφαῖρα τοῦ ὄπλου μου εις τὴν κοιλιά.

— Εἰπέτε με. Εἶμαι τρελλός;

ΕΚ ΤΩΝ "ΙΡΛΑΝΔΙΚΩΝ ΜΕΛΩΔΙΩΝ", ΤΟΥ ΜCΟRΕ

ΚΑΜΕ ΠΑΝΙΑ, ΒΑΡΚΟΥΛΑ

Κάμε πανιά, βαρκοῦλά μου καὶ τράβα στ' ἀνοιχτά
ὅ,τι καιρὸς καὶ νὰ φυσᾷ μὴν πῆς πῶς ἐχαθήκαμε,
δὲν θὰ μᾶς ρίξῃ σὲ στεριά, σὲ μέρη σὰν αὐτά,
οὔτε σ' ἀνθρώπους σὰν αὐτούς. ποῦ ἴπισω μας ἀφήκαμε.

**

"Ακου τί λὲν τὰ κύματα ποῦ χάνοντ' ἀπ' ἔμπρὸς μου :
« Ἄν κρύβωμε τὸν θάνατο στὸ γέλιοιο μας καθένα,
δὲν κρύβωμε τὴν ἀπονιά καὶ τὴν ψευτιά τοῦ κόσμου,
ποῦ μὲ τὸ γέλιο πνίξανε τὸ ἔλπίδες σου καὶ σένα. »

**

Κάμε πανιά, βαρκοῦλά μου, μέσ' στὰ πελάγη νὰ χαθῆς,
στὴν τρικυμία τράβα ἔμπρὸς καὶ στὴν γαλήνη μὴ σταθῆς
ὅ,τι φουρτοῦνα κι' ἂν φυσᾷ θᾶνε γλυκειά γαλήνη
σ' ἐκείνου, ὅπου στὴν στεριά τέτοιαις καρδιαῖς ἀφίνει.

**

Κι' ἂν οἱ καιροὶ μᾶς ρίξουνε σ' ἔρημο περιγιάλι
ποῦ ἀπιστίας καὶ ψευτίας ποδάρι δὲν ἐπάτησε
καὶ ποῦ πιστὰ ἢ μιὰ καρδιά πάντ' ἀγαπᾷ τὴν ἄλλη,
μάζεψε τότες τὰ πανιά, βαρκοῦλα, καὶ σταμάτησε.

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ)

Βαριετέ.

«Οἱ ἔρωτευμένοι Μυλωνάδες.» — Τὸ θέατρον ἐγέμισε πολὺ ἔνωρις γιὰ ν' ἀπολαύσῃ μίαν ἀπὸ τὰς ἀπολύτους ἐπιτυχίας τοῦ θιάσου, νὰ εὐχαριστηθῇ ἀπὸ τὴν ἐμορφιά τῶν ἐρωτευμένων μυλωνάδων. Ἡ δὴνις Ἀποστολίδου ἔπαιξε μὲ τέχνην πολλὴν τὸν ψυχολογημένον ρόλον τῆς Ροζίνας καὶ μᾶς κατευχαρίστησε μὲ τὴν τελείαν ἀπόδοσιν τοῦ ἔργου. Ἐχει πολὺ δίκαιον τὸ κοινὸν μας, ποῦ τὴν συμπαθεῖ ἡμέρα τῆ ἡμέρα περισσότερον. Ὁ κ. Σεργιάδης ἀμίμητος καὶ μόνος κατάλληλος ἴσως ἐκ τοῦ θιάσου διὰ τὸν ρόλον τοῦ Μπάριμπα Γιώργη, τὸν ὁποῖον παίζει τόσο εὐχάριστα καὶ μάλιστα τὰ νόστιμα καλαμπούρια του· κι'

αὐτό του ἀκόμη τοῦ ὑπερώου εἶχε γοῦστο. Ὁ κ. Σκάθαρος ὡς κῆρ Θωμᾶς ἀπεδείχθη ἀμίμητος καὶ μᾶς ἔδειξέ γιὰ μιὰ ἀκόμη φορά, ὅτι ἐκλέγει ρόλους διὰ τῶν ὁποίων τὴν ἐπιτυχίαν εἶνε βέβαιος ἐκ τῶν προτέρων. Καὶ χωρὶς νὰ τὸν κολακεύωμεν εἶνε καλὸς ἠθοποιὸς μας καὶ περιμένομεν πολλὰ παρὰ πολλά, καὶ γι' αὐτὸ κατέκτησε τὴν συμπάθειαν ὄλων. Ὁ κ. Ραπτόπουλος πάντοτε παίζει μὲ συναίσθησιν τοῦ ρόλου του καὶ ἐκεῖνος ποῦ αἰσθάνεται τὸν ρόλον του εἶνε ἀληθινὰ τεχνίτης, γι' αὐτὸ δὲν φοβεῖται ποτὲ ἀποτυχίαν. Τοῦλάχιστον αὐτὸ μᾶς ἀπέδειξεν εἰς τὴν ἐπιτυχίαν του μοναδικὴν μὲ τὸν κ. Πετρίδην εἰς τὸ «Πίστις, Ἐλπίς καὶ Ἐλεος.»

Ἡ Κυβέλη Ἀδριανοῦ

Πολλὰ φῆμαι, ὅτι ἀπέθανε, διεδόθησαν κατὰ τὸν πόλεμον διὰ τὴν ἀγαπημένην ἠθοποιὸν τῶν Ἀθηναίων, τὴν Κυβέλην Ἀδριανοῦ, τῆς ὁποίας τὸ τάλαντον ἐξετίμησαν οἱ Κωνσταντινουπολιταί. Εὐ-

τυχῶς κατὰ πληροφωρίας ἡμῶν ζῆ καὶ εἶνε μάλιστα ἀκμαιότερα καὶ πειρὸ δυνατὴ εἰς τὴν τέχνην τῆς.

Κατεμάγευσε τοὺς Ἀθηναίους μὲ ἓνα καινούργιο ἔργον «Τὸ κουρέλι.»

Περὶ τὰς ἀρχὰς Ἰανουαρίου μᾶς ἔρχεται εἰς τὴν πόλιν μας μὲ τὸν συνδυασμὸν θιάσου Κυβέλης-Λεπενιώτη.

Ἀπεσταλμένος τῆς Κυβέλης φροντίζει διὰ συμφωνίαν μετὰ τινος θεάτρον τῆς πόλεός μας.

Ἡ Κυβέλη εὐρίσκεται εἰς Σῦρον, ὅπου κατόπιν παραστάσεών τινων θὰ μεταβῇ εἰς Θεσσαλονίκην καὶ ἐκεῖθεν θὰ ἔλθῃ εἰς τὴν πόλιν μας.

Ο ΘΕΑΤΡΙΚΟΓΡΑΦΟΣ

Ἡ "ΝΕΑ ΓΕΝΕΑ"

Αἱ ἐλπίδες μας ἐπληθήθυσαν. ὁ εὐγενὲς κοινὸν τῆς πόλεός μας, τὸ ὁποῖον γνωρίζει ἀληθῶς νὰ ἐκτιμᾷ τὸ καλόν, ἐξετίμησε καὶ τὰς προσπάθειας καὶ θυσίας τῆς «*Νέας Γενεᾶς*». Τὸ πρῶτον καὶ τὸ δεύτερον φύλλον ἔγειναν ἀνάρπαστα καὶ παρὰ τὴν ἀνατύπωσιν τοῦ δευτέρου, μᾶς μένουσιν πολλὰ ὀλίγα φύλλα διὰ τοὺς συνδρομητὰς μας, τοὺς ὁποίους ζητοῦμεν συγγνώμην, διότι ἠδυσήσαμεν διὰ τῆς ἀργοπορίας μας.

Εὐχαριστοῦμεν ὅθεν πάντας ὅσοι διὰ τῆς εὐγενούς των προσπαθείας ἠθέλησαν νὰ ὑποστηρίξουν τοὺς καλοὺς πόθους τῆς «*Νέας Γενεᾶς*» καὶ διαβεβαίουμεν, ὅτι πάντοτε θὰ φανῶμεν ἀντάξιοι τῆς ὑποστηρίξεως καὶ τῆς ἐπιθυμίας των.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἐνεκα τῆς ἐπιβολῆς λογοκρισίας ἀφ' ἐνός καὶ τυπογραφικῶν δυσκολιῶν ἀφ' ἑτέρου, ἡ «*Νέα Γενεά*» ἐκδίδεται σήμερον ὀκτασέλιδος, ὑποσχομένη εἰς πρώτην εὐκαιρίαν νὰ ἀποζημιώσῃ τοὺς ἀναγνώστας τῆς ἐκδιδομένης δεκαεξασέλιδος.

ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΑ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΟΝ ΠΑΡΑΛΗΡΗΜΑ

"Ας ἀφίσωμεν σήμερον τὰ ἔργα καὶ τὰς ἡμέρας. Κάτι τι κινεῖται καὶ ὀμιλεῖ ἐπάνω εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ κάτω εἰς τὴν γῆν, ὡς νὰ θέλῃ νὰ μᾶς πλησιάσῃ. Καὶ κάθε φορᾶν, ποῦ ἡ φύσις σκύβει ἕως τὴν ψυχὴν μας, διὰ νὰ μᾶς εἰπῇ κάποιον μουσικὰ λόγια, τίποτε ἄλλο δὲν εἶνε ἄξιον νὰ παρευρεθῇ εἰς τὴν μυστικὴν αὐτὴν συνεννόησιν.

Τίποτε ἄλλα, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν θλίψιν καὶ τὸν ἔρωτα.

Καὶ νά! μία ψυχὴ μεθυσμένη ἀπὸ τὸ δυνατόν κρασί τοῦ φθινοπώρου, παραληρεῖ κάτω ἀπὸ τὰ περαστικά σύννεφα, ποῦ ποῦ διώχνει ὁ ἄνεμος:

"Ἴδου ὁ Νυμφίος ἔρχεται! Ἔρχεται ἀπὸ τὸν οὐρανὸν καὶ ἔρχεται ἀπὸ τὰ σύννεφα καὶ ἀπὸ τὴν εὐρύχωρον θάλασσαν καὶ ἀπὸ τὸ μακρυνὸν δάσος. Κάθε ψυχὴ ἄς λουσθῇ εἰς τὰς πηγὰς τῆς θλίψεως καὶ τῆς ἀγάπης καὶ ὅμοια μὲ τὴν ἀρχαίαν θεῖαν, ἄς ἀνακτήσῃ τὴν παρθενίαν τῆς διὰ νὰ δεχθῇ τὸν Νυμφίον. Χθὲς ἦτο ἡ Ἄνοιξις καὶ ἡ γῆ ἔστρωσε λουλούδια ὑπὸ τὰ βήματά του καὶ ἦταν ὁ Νυμφίος φαιδρὸς, ὡσάν τὴν ὀρειάν ἀνατολήν καὶ αἱ ψυχαὶ ποῦ ἦσαν γεμάται ἀπὸ χαρὰν τὸν ἀκολουθοῦσαν μὲ ὕμνους καὶ ὀρχήσεις. Καὶ ὅσαι ψυχαὶ ἦσαν θλιμμέναι ἀπὸ τὴν θλίψιν τῶν ἀνεφίτων πραγμάτων, ἔμεναν ὀπίσω δακρυσμέναι καὶ ἐστεναζοῦσαν καὶ ἀπέθνησκον. Καὶ τώρα πάλιν εἶνε τὸ φθινόπωρον καὶ ὁ Νυμφίος ἔρχεται μελαγχολικὸς, διότι ὁ οὐρανὸς ἐστάλαξε τὰ δάκρυά του ἐπάνω εἰς τὰ ξανθὰ του μαλλιά καὶ τὸ δάσος ἔστρωσε τὰ περασμένα φύλλα κάτω ἀπὸ τὰ βήματά του. Καὶ αἱ ψυχαὶ, ποῦ εἶνε γεμάται ἀπὸ τὸ φῶς τῆς χαρᾶς τὸν ἀκολουθοῦν μὲ ὕμνους καὶ ὀρχήσεις. Καὶ ζητοῦν μίαν σταγόνα θλίψεως διὰ νὰ κάμουν τὴν χαρὰν τῶν γλυκυτέρων. Καὶ ὅσαι ψυχαὶ εἶνε θλιμμέναι, ἀπὸ τὴν θλίψιν, μένουσιν πάλιν ὀπίσω δακρυσμέναι καὶ στεναζοῦν καὶ ἀποθνήσκουσι...

Αὐτὰ ἐπαραληροῦσε μιὰ ψυχὴ, κάτω ἀπὸ τὰ πρῶτα δάκρυα τοῦ φθινοπώρου. Καὶ ἡ ψυχὴ αὐτὴ ἦταν μεθυσμένη ἀπὸ τὸν μυστικὸν οἶνον, ποῦ κερνᾷ ἡ Φύσις εἰς τὰς μεγάλας ἑορτὰς τῆς. Πῶς μεθοῦν αἱ δυστυχισμέναι ψυχαὶ χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουν! Ἡ ψυχὴ αὐτὴ ἐμεθοῦσε κάθε ἄνοιξιν καὶ κάθε φθινόπωρον. Καὶ τώρα, μόλις ἐπέρασεν αἱ πρῶται θλίψεις τοῦ φθινοπώρου

ἀπὸ τὸν γαλανὸν οὐρανὸν καὶ μόλις ἀκούσθηκε τὸ πένθιμον μυρολόγι τοῦ βορειανοῦ ἀνέμου, ποῦ σκορπίζει καταγῆς τὰ πεθαμένα φύλλα, ἔξαναμέθυσε ἡ ἀθλία ψυχὴ. Καὶ τὸ παραλήρημά τῆς ὁμοιάζει μὲ τὸν θρῆνον τῶν πραγμάτων, ποῦ ζητοῦν τὸν θάνατον. Κι' ἐρώτησεν ἡ ἀθλία ψυχὴ τὸν ἑαυτὸν τῆς: «Ὅταν ἡ γῆ ἦτο στρωμένη μὲ ρόδα καὶ ὁ οὐρανὸς στολισμένος μὲ φῶς, διατί ἐζητοῦσες τὸν θάνατον; Καὶ τώρα ποῦ αἱ μεγάλαι μυστικαὶ θλίψεις περνοῦν ἀπὸ τὸ στερέωμα καὶ πέφνουσιν ἕνα-ἕνα νεκρά, χλωμὰ ἕνα-ἕνα, πεθαμένα τὰ φύλλα, διατί πάλιν ἐδίψασες τὴν δίψαν τοῦ θανάτου;» Καὶ ἀποκρίθηκε πάλιν ἡ ἀθλία ψυχὴ εἰς τὸν ἑαυτὸν τῆς: «Διότι δὲν εἶχα φόρεμα γάμου ν' ἀκολουθήσω τὸν Νυμφίον ὅταν ἐπέρασε φαιδρὸς ἐπάνω εἰς τὴν ἀνθιστρωμένην γῆν καὶ διότι πάλιν δὲν ἔχω φόρεμα γάμου νὰ τὸν ἀκολουθήσω τώρα ποῦ περνᾷ θλιμμένος κάτω ἀπὸ τὰ δάκρυα τοῦ φθινοπώρου».

Κι' ἕνας ποιητὴς, ποῦ ἀργοδιάβαινε τὸ βαθύ, τὸ γυμνωμένον δάσος, εἶπε μὲ τὸν ἑαυτὸν του: «Τίποτε ἔργον! Κάθε φορᾶν, ποῦ περνᾷ ὁ Νυμφίος, κάθε ἄνοιξιν καὶ κάθε φθινόπωρον ἡ γῆ γεμίζει μὲ ὀρειοὺς νεκρούς!» Καὶ καθὼς ἐπερνοῦσε τὸ γυμνωμένον δάσος εἶδε δύο ἐρημικοὺς τάφους. Ὁ ἕνας ἦτο σκεπασμένος μὲ μαραμμένα τριαντάφυλλα καὶ ὁ ἄλλος μὲ κίτρινα φύλλα τῶν μεγάλων δένδρων. Κι' ἔσκυψε ὁ ποιητὴς καὶ ἐδιάβασεν ἐπάνω εἰς τὸ ἕνα μάρμαρον, τὸ σκεπασμένον μὲ τὰ ρόδα τῆς ἀνοιξέως: «Ἐπέθανον ἀπὸ τὴν δίψαν τῆς ἀγάπης». Κι' ἔσκυψε πάλιν ὁ ποιητὴς εἰς τὸ ἄλλο μάρμαρον, τὸ σκεπασμένον μὲ τὰ φύλλα τοῦ φθινοπώρου, καὶ ἐδιάβασε: «Ὅποιος ἔχασε τὴν ἀγάπην του ἄς ἐλθῇ νὰ κοιμηθῇ μαζί μου». Καὶ ὁ ποιητὴς ἀνεστέναζε καὶ εἶπε μὲ τὸν ἑαυτὸν του: «Νὰ ἕνας τάφος ποῦ μὲ καλεῖ, διότι καμμία ἀγάπη δὲν εἶνε αἰωνία...»

Ὁ ποιητὴς, ποῦ ἀργοδιάβαινε τὸ βαθύ, τὸ γυμνωμένον δάσος, ἔσχισε τὴν καρδίαν του μὲ τὸ ἴδιόν του χέρι καὶ ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ ἐπάνω εἰς τὸ μάρμαρον, τὸ σκεπασμένον μὲ τὰ φύλλα τοῦ φθινοπώρου. Κι' ἐκοιμήθη, διότι καμμία ἀγάπη δὲν εἶνε αἰωνία...

Ἡ μεθυσμένη ψυχὴ παραληρεῖ ἀκόμη. Μήπως ἀξίζει ν' ἀποθάνῃ κανένας διὰ τίποτε ἄλλο!

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

Εἶχε μάτια μαῦρα, ὄχι πολὺ μαῦρα, μὰ μεγάλα. Ἄχ! τὰ μαῦρα αὐτὰ τὰ μάτια πόσα ἔλεγαν. Ναι, γιατί μιλοῦν τὰ μάτια τὰ ὄμορφα, τ' ἀστραφτερὰ μάτια. Θυμῶνουν τὰ μάτια, ἀπειλοῦν καὶ τιμωροῦν. Τυραννοῦν. Τὰ μάτια παραλαλοῦν, ὅπως τὸ στόμα.

Ὅπως ἀπλώνεται κίτρινα καὶ ἀφρολασμένο χεράκι νὰ χαϊδέσῃ ἔτσι καὶ τὰ μάτια χαϊδεύουν. Τὰ μάτια φιλοῦν τὰ μάτια, ὅπως τὰ χεῖλη. Εἶνε τὸ στόμα τῆς καρδιᾶς τὰ μάτια. Αὐτὰ λέγουσιν τὴν ἀφρόσταια τους. Τὴν χαρὰ τῆς καρδιᾶς, τὴν λύπη, τὴν εὐτυχία, τὴν δυστυχία, τὴν στενοχώρια. Κι' αὐτὰ πονοῦν, σάν πονέσῃ ἡ καρδιά. Παραπονοῦνται τὰ μάτια, σάν παραπονιέται ἡ καρδιά. Τὰ μάτια φλογίζουσι γιὰ τὴν φωτιά, ποῦ καίει τὴν καρδιά. Αὐτὰ πετοῦν τῆς ἀπίθης τῆς φωτιᾶς, ποῦ γεννιᾶται ἡ σιγοσβέννα ἀφωνα σ' αὐτήν. Κλαίει τὰ μάτια σάν κλαίει ἡ καρδιά. Κι' εἶνε ὁ καθρέπτης τῆς ψυχῆς τὰ μάτια.

Καὶ τὰ μάτια τῆς μὲ μζοῦσαν περὶ πολὺ ἀπ' τὸ στόμα. Σάν τὰ ἔβλεπα κατάντικρον, ἀνοίγαν διὰπλάτα τῆς κόρης τους.— Γιατί; Ἴσως γιὰ νὰ ἴδω ἀπ' αὐτὴς τὰ περὶ βαθύτερα στολίδια τῆς, τὴν ὄμορφη ψυχὴ καὶ τὴν καλὴ καρδιά τῆς.

Ὁ Καὶ θαρροῦσα τότε πῶς περὶ πολὺ μεγάλωναν τὰ μάτια τῆς. Τὰ μάτια μιλοῦν μὲ τρόπο ὀμορφώτερο ἀπ' τὸ στόμα. Ματόβλαδα, ὄχι πυκνά, σάν τρίχινο στεφανάκι, στόλιζαν ἀκόμη τὰ μάτια τῆς.

Τὸ βουβὸ μίλημα τῶν ματιῶν εἶνε περὶ γλυκό...

Τὰ φάτια ἐξομολογοῦνται περὶ γρηγορὰ τὴν ἀγάπην, περὶ γλυκὰ καὶ εὐγενικώτερα.

Τὸ μάτια τὰ λέγουσιν περὶ καθαρά ἀπ' τὸ στόμα, περὶ γρηγορὰ καὶ ὅλα μαζί...

Ο ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΗΣ

SISMANOGLIO
MEGARD

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ " ΝΕΑΣ ΓΕΝΕΑΣ ,,

ΗΡΩ ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΣ

(Έργον Φρεδρίλ)

ΤΟ ΠΑΡΑΣΗΜΟ

Ἄπ' ὅλα τὰ παιδιὰ τῆς γειτονιάς, τὸ καλύτερο, τὸ πειὸ φρόνιμο ἦταν τὸ Χρυσώ. Δὲν εἴμποροῦσε κανεὶς νὰ πῆ τὸ ἐναντίον του, ἀφοῦ, τὸ ἔλεγε καὶ ἡ κυρὰ Μαροῦσα, μιὰ ξαναμωραμένη γρηιά, ποῦ ὕβριζε καὶ ἔδιωχνε ἀπ' τὸ κατῶφλι τῆς τὰ τρελλὰ παιδιὰ τῆς γειτονιάς.

Καὶ εἶχε δίκαιο ἡ κυρὰ Μαροῦσα. Τὸ Χρυσώ ἦταν ἀγγελοῦδι δλόχρυσο, μὲ τὰ γαλανὰ ματιάκια καὶ τὰ ξανθὰ μαλλιά, μὲ τὴν κόκκινη κορδελίτσα δεμμένα. Γέλασθὸ καὶ γαλήνιο, τ' ἀγαποῦσαν ὅλοι. Ἦταν ποῦ εὐαίσθητο τὸ Χρυσώ, κι' ἂν καμμιὰ φροιά, σὰν παιδί κι' αὐτό, ἔκαμνε μικρὴ ἀτιξία καὶ τὸ μάλωναν, κοκκίνιζε, κατέβαζε τὰ μάτια, καὶ τὸ βράδυ κοιμοῦνταν χωρὶς νὰ φάγη καὶ μὲ πυρετό.

* * *

Ἐκεῖνο τὸν χρόνον τὸ Χρυσώ ἔγινε ἔξη χρονῶν καί, καθὼς ἔλεγε ἡ γιαγιά του, ἔπρεπε πειὰ νὰ πάγη σχολεῖο νὰ μάθῃ γραμίματα, ποῦ τόσον τ' ἀγαποῦσε. Κι' ἕνα πρωὶ τὸ πῆρε ἀπ' τὸ χέρι ἡ μητέρα του καὶ τὸ πῆγε στὸ σχολεῖο τῆς γειτονιάς, ποῦ εἶχαν δύο γεροντοκόρες μὲ τὰ ματογυάλια. Πῆρε ἕνα ἀλφαβητάριο μὲ εἰκόνες, ἕνα τετραδίο, μιὰ πλάκα μὲ σπογγάκι καὶ κονδυλί.

Καὶ ἄρχισε τὴν τακτικὴ φοίτησι εἰς τὸ σχολεῖον μὲ τ' ἄλλα κορίτσια κι' ἀγόρια μαζύ. Ἡ δασκάλας δὲν εἶχαν κανένα παράπονον ἀπ' τὸ Χρυσώ, γι' αὐτό κι' ὄλο εἰς ἐκεῖνο ἔδιδαν «τὸ παράσημο», ποῦ ἦταν δικαίωμα νὰ φέρῃ εἰς τὸ στήθος τὸ ἐπιμελέστερον παιδί.

Τὸ Χρυσώ ἦταν φρόνιμο καὶ μὲ τὴν βοήθεια τῶν ἀδελφῶν του κατάρθωνε πάντα νὰ εἶνε πρῶτο εἰς τὰ μαθήματα. Γι' αὐτό πάντα φοροῦσε τὸ παράσημο.

* * *

Ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα τὸ Χρυσώ εἶχε κάμνη καὶ δευτέρη ἀταξία, γιατί ἄρχισε, φαίνεται, νὰ μαθαίνῃ εἰς τὴν ἀταξία ἀνάμεσα εἰς τ' ἄλλα, τὰ ἀτακτὰ παιδιὰ, ποῦ ὄλην τὴν ἡμέρα τραβοκοπιοῦνταν καὶ τοιμπιοῦνταν. Κι' ἡ δασκάλα, ποῦ τόσες ἀταξίες ἐπέτρεπεν εἰς τ' ἄλλα παιδιὰ, θύμωσε μὲ τὸ Χρυσώ, ξεκρέμασε τὸ παράσημον ἀπ' αὐτό καὶ τὸ κάρφωσε εἰς ἄλλον παιδιοῦ στήθος.

Τότε τὸ ἄλλο παιδί πῆγε ἀντίκρου στὸ

Χρυσώ, τὸ κορόιδευε καὶ τὸ πεισματῶνε.

Ἦταν πολὺ εὐαίσθητο τὸ Χρυσώ, τὸ πῆρε κατάκαρδα κι' ἄρχισε νὰ κλαίῃ.

Καὶ τ' ἄλλα τὰ παιδιὰ ξεκαρδίστηκαν γιὰ τὴν τιμωρία τῆς δασκάλας.

Τὸ βράδυ εἶπαν τὴν προσευχὴ καὶ ὅλα μαζύ τὰ παιδιὰ ἔφυγαν μὲ φωνές. Τὸ Χρυσώ βγήκε τελευταῖο. Καὶ τὰ παιδιὰ τὸ κορόιδευαν, λέγωντας: «ὦχ, τί ντροπὴ, τὸ Χρυσώ χωρὶς παράσημον».

Σὰν πῆγε στὸ σπῆτι τὸ Χρυσώ, οὔτε ἔφαγε, οὔτε μίλησε κανένα, ἔπεσε ἴσια στὸ κρεβάτι του. Τὰ μάτια του θόλωσαν. Τὰ μάγουλά του κοκκίνησαν ἀπ' τὸν πυρετό.

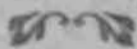
Ἦταν ἄρρωστο. Μὰ κανεὶς δὲν ἤξευρε τί εἶχε. Μόνο μιὰ φροιά μισοκλαμμένο εἶπε πῶς ἡ κυρία ἔδωκε εἰς ἄλλο παιδί τὸ παράσημον πειὰ. Κανεὶς ἀπὸ τοὺς γιατροὺς δὲν μπόρεσε νὰ καταλάβῃ τίποτε.

Ἡ θέρμη τὸ ἀδυνατίσσε, τὸ ἔκαμε ἀγνώριστο, κι' ἄφηκε ἴδιον μόνο τὰ μαλλιάκια του. Ἄδικα πῆγαν τὰ γιατροσόφια, τ' ἀγιωτικά καὶ τὰ διαβάσματα ποῦ ἔκαμαν ἡ γειτόνισσες. Τὸ Χρυσώ ξεψύχησε ψυθιρίζοντας «τὸ παράσημον... τὸ παράσημον...»

Τὴν ἄλλην ἡμέρα ἔκαμαν τὴν κηδεῖα του. Τὸ εἶχαν στὰ ὄλασπρα ντυμένο καὶ στολισμένο μὲ χρυσάνθημα.

Κι' εἶχε τὸ ἕνα χεράκι ἐπάνω στὸ στήθος του, ἐκεῖ ποῦ βρισκούνταν τὸ παράσημον. Θαρρεῖς κι' ἤθελε νὰ ἴδῃ, ἂν τὸ εἶχε μαζύ του.

ΤΙΜΟΣ ΚΑΖΕΠΗΣ

ἘΝΑ ΦΙΛΙ

... Ποιὰ λάμψη μαγεμένη εἶχαν τὰ μάτια σου καὶ ποιὰ γλυκεῖα τὰ χεῖλη σου πορφύρα, ὅταν κοντὰ μου κάποιον μέθη σ' ἔγυρε κι' ἐνὸς φιλιοῦ τὸ μῦρον ὄχρὸς ἐπῆρα...

... Λησμόνα το! ἦταν ζάλη κι' ἦταν Παιγγος καὶ κάποιον τῆς ψυχῆς μου φρίκη μαύρη, ποῦ θεὸ νὰ μένη σιωπηλὴ κι' ἀπόκρυφη κι' ἔξομολογητὴ ποτὲ δὲ θαῦρη...

... Κι' ἂν ἄθελα τ' ἀγαλί μου μ' ἐπρόδωκε κι' ἀπὸ τὴν ὀμορφιά σου ξεπλανήθη, λησμόνα το καὶ σβῦστο ἀπὸ τὴν σκέψη σου καθὼς ἐσβύσθη τ' ὄνειρον κι' ἡ μέθη...

ΜΗΤΣΟΣ ΔΟΥΡΑΚΗΣ

* ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ *

ΤΟ ΜΙΚΡΟΒΙΟΝ ΤΗΣ ΓΡΙΠΠΗΣ

Κατὰ νεωτέρας πληροφορίας, ὁ καθηγητῆς Ροῦ, διευθυντῆς τοῦ Ἰνστιτούτου Πασιέρ, ἀνεκοίνωσεν εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῶν Παρισίων τὰ τελευταῖα πειράματα τῶν ἐν Τύνιδι ἰατρῶν Νικὸλ καὶ Λαμπαζῦ ἐπὶ τοῦ μικροβίου τῆς γρίπης.

Κατὰ ταῦτα οἱ δύο μικροβιολόγοι δι' ἐνέσεως εἰσήγαγον εἰς πύθηκον τοῦ γένους «κινεζικοῦ μποτὲ» βλένναν ἐκ τῶν βρογχῶν ἐνὸς γριπποβλήτου καὶ μετὰ ἔξ ἡμέρας ὁ πύθηκος παρουσίασε συμπτώματα γρίπης. Ἐξ ἄλλου διέλυσαν ἐκ τῆς βρογχιτικῆς ταύτης βλέννας τοῦ γριπποπαθοῦς εἰς δεκαπλάσιον φυσιολογικὸν ὑδωρ, ἔπειτα ἐνήργησαν ἐνεσιν εἰς ἄνθρωπον καὶ μετὰ ἔξ ἡμέρας ὁ ἄνθρωπος ἠσθένησεν ἐκ γρίπης. Κατόπιν ἠρεύνησαν, ἐὰν τὸ μικροβιον ὑπῆρχεν ἐν τῷ αἵματι.

Πρὸς τοῦτο εἰσήγαγον εἰς ἄνθρωπον αἷμα ληφθὲν ἐκ γριπποβλήτου πύθηκου καὶ ὁ ἄνθρωπος προσεβλήθη ἐκ γρίπης. Ἐν τέλει ἔκαμαν οὐχὶ πλέον ὑποδόρειον ἐνεσιν, ἀλλ' ἀπ' εὐθείας ἐν τῷ αἵματι, ἔξ αἵματος οὐχὶ ἀνθρώπου γριπποπαθοῦς, ἀλλ' ἐκ τοῦ πλήθους μικροβίων ὑγροῦ, ὅπερ περιεχόμενον εἰς ὑποδορείους ἐνέσεις, ἐφάνη προσηνῆσαν τὴν γρίπην. Καὶ ὁ ὑποστάς τὴν ἐνεσιν ἄνθρωπος δὲν ἠσθένησε.

Τὸ συμπέρασμα τῶν κ. κ. Νικὸλ καὶ Λαμπαζῦ εἶνε τὸ ἑξῆς:

Αἱ βρογχικαὶ ἀποχρέμασις τῶν γριπποπαθῶν, λαμβανόμεναι ἐν τῇ ὀξείᾳ περιόδῳ τῆς ἀσθενείας εἶνε πλήρες μικροβίων. Ὁ πύθηκος ὑφίσταται τὴν προσβολὴν τῆς νόσου διὰ τοῦ ἐνοφθαλμιοῦ αὐτῆς διὰ μέσου τῶν ὀργάνων τῆς ρινὸς καὶ τοῦ στόματος. Ὁ παράγων τῆς γρίπης εἶνε πολὺ λεπτὸς ὀργανισμὸς στηθούμενος. Ὁ ἐνοφθαλμισμὸς τοῦ στηθουμένου τούτου ὀργανισμοῦ ἐπροξένησε τὴν νόσον εἰς τὰ πρόσωπα, εἰς τὰ ὁποῖα ἐγένετο ὑποδόρειος ἐνεσις. Δὲν ἐπέφερε δὲ ἀποτελέσματα εἰς πρόσωπα ὑποστάντα ἐνεσιν διὰ τοῦ αἵματος.

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

JEAN RICHEPIN

de l'Académie Française

ΜΙΑ ΕΡΩΜΕΝΗ

(Συνέχεια)

Αυτή η λέξις έρχοιταν μίαν ψυχρότητα. Ο Λουκιανός έσχε κίνημα δυσφορίας. Η κ. Ανδρέ με μειδίαμα βεβιασμένον έκρυψεν έλαφράν σύμπτυσιν των χειλέων, άπήντησε με φράσιν συνειθισμένην και έτεινε σοβαρώς την χείρα εις τον Πέτρον Φρεσσόν.

— Τρελλός είσαι; ειπεν ο Λουκιανός εις τον φίλον του κατά την επιστροφήν. Τί γκάφα έκ αρες Όρίστε μία ιδέα άιοπος, να θέλεις η κ. Ανδρέ να μου χρησιμεύση διά μητέρα! Δέν κατάλαβες ότι την έψύχρανες μ' αυτό; Μητέρα νέου δέκα όκτω χρονών! Ποϋ διάβολο τό σκέφθηκες αυτό;

— Σώπα, σώπα, Λουκιανέ, έόν παραλογείς. Η κ. Ανδρέ είνε γυναίκα πολύ γνωστική και δέν θυμώνει με μίαν λέξιν τόσον φυσικήν. Μόνον αί φιλάρεσκοι δέν άγαποϋν, να όμωλον διά την ήλικίαν των.

— Αί! άγαπητέ μου, έκ' αυτού του σημείου όλαι αί γυναίκες είναι φιλάρεσκοι.

— Μά την πίστιν μου! Έάν είναι θυμωμένη μαζί μου, έχει άδικον. Δέν είχα διόλου την πρόθεσιν να την προσβάλω. Και έπειτα τί; Είμποροϋσε πολύ καλά να είναι μητέρα σου Έχει τριάντα πέντε χρονάκια.

— Είμαι περίεργος, φίλε μου. Η κ. Ανδρέ τριάντα πέντε χρονών! Μά δέν την είδες λοιπόν ποτέ; Δέν έχει καν τριάκοντα.

— Ω! όχι δά...; Αλλά, μά την άλήθειαν την υπερασπίζεσαι ώσάν να ήσουν έρωτευμένος μαζί της.

Ο Λουκιανός έννόησεν ότι έκαμνε βλακείαν, υπερασπιζόμενος με τόσον θάρρος την ήλικίαν της κ. Ανδρέ. Έπανάφερε την συζήτησιν επί της φιλαρεσκείας των γυναικών και διεμαρτυρήθη πολύ έντόνος, έναντίον κάθε ύπονοίας έρωτος.

Ο Φρεσσόν, εύχαριστημένος όταν είδεν ότι η άνακάλυψις του επί των έρωτικων αισθημάτων του Λουκιανού ητο έσφαλμένη, δέν ήθέλησε να συζητήση περισσότερον.

— Άς παραδεχθώμεν, ότι είπα κάτι περισσότερον, ειπε, διά να τελειώση; αλλά αυτό δέν έμποδίζει να έχω κατά βάθος δίκαιον. Θα κάμης καλά να θεωρής την κ. Ανδρέ ως μητέρα και να ζητήσ συμβουλάς και ένθαρρύνσεις. Μ' όλα τά όλίγα λείψανα γυναικείου πνεύματος, τά όποια εύρίσκεις εις αυτήν, και τά όποια εύτυχώς δέν εύρίσκω εγώ, είναι κυρία λογική, σοβαρά και μου φαίνεται άριστος σύμ-

βουλος. Δέν βλέπω άτοπον εις τό να την συμβουλεύεσαι, όσον τό δυνατόν συχνότερα.

— Λοιπόν καλά, ειπεν ο Λουκιανός συνδιαλαγείς, σου υπόσχομαι να την άκούω ως μητέρα.

IV

Ο Λουκιανός δίδων αυτήν την υπόσχεσιν, ένόμιζεν ότι ήσταινέτο. Αλλά την έτήρησε πολύ σοβαρώς και χωρίς να θέλη.

Βεβαίως, εάν ήκουε μόνον την νεανικήν του καρδίαν, άμέσως θα εξέφραζε τον έρωτά του εις την κ. Ανδρέ. Αλλά έξ άλλου η φυσική αξιοπρέπεια και σοβαρότης της κ. Ανδρέ επέβαλλε τον σεβασμόν. Άλλως τε, ο Λουκιανός, στερημένος του σιγηόματός, τό όποιον του προσέφερεν η σοβαρά φίλια του Φρεσσόν, ήσθάνετο κυρίως την άσχημην να ζητήση άλλο και ένστικτικώς έλάμβανεν ύφος άδυνάτου όντος, παρά ύφος έρωτομάνους κατακτητού. Ο,τι και άν έκαμε διά να δείξη τό πάθος του, τοϋτο όμοίωζε περισσότερον προς υϊκήν στοργήν και η κ. Ανδρέ τό έθεώρησεν ως τοιαύτην.

Κ' έτσι ο Λουκιανός πολλαπλασίαζε τάς επισκέψεις του, έγιναν συχνότεραι και ζωηρότεραι. Άλλως τε και αυτή η ίδια εύρισκεν εύχαρίστησιν εις τάς σχέσεις του. Προικισμένος με ζωηράν φαντασίαν, με μνήμην έκτακτον, πολλά άναγνώσας και όνειρευθείς, πρόθυμος εις όλας τάς άκολούθσεις της τέχνης και άξιος να τάς μεταδώση, άληθινός ποιητής, εξαίρετος μουσικός με τελείαν παιδείαν, εύθυμος χαρακτήρ με καλήν καρδιά, ο Λουκιανός ητο πράγματι καλός σύντροφος. Σχεδόν κάθε άπομεσήμερο έκαμνε ένα γύρο με την βάρκα με την κ. Ανδρέ. Εκείνος τραβοϋσε τά κουπιά και όλο μιλούσε. Η θάλασσα εφόβιζε λιγάκι την κ. Ανδρέ κι' αυτό έκαμνε τον Λουκιανόν να δείκνυται άνδρας.

Τά βράδια περνούσαν καλύτερα. Τότε έμενε μόνος μ' εκείνην. Ένψ δέ εκείνη κεντούσεν, εκείνος έδιάβαζε μεγαλοφώνως μερικά μέρη από άγαπημένους τον ποιητάς.

Ο Λουκιανός ήχαραστίετο να άπολαμβάνη κ' εκείνη, ό,τι εθαύμαζεν εκείνος. Και όταν καμμιά φορά διάβαζε κανένα κεφάλαιον άπ' εκείνα ποϋ έχουν πικνάς ιδέας, εκείνη του έδιδε να έννοήση. Και έσκέπτετο τότε ο Λουκιανός, ότι είχε δίκαιον ο Πέτρος να τον λέγη, ότι του ητο καλή μητέρα η κ. Ανδρέ. Ητο έμορφη, νέα και άνωτέρα του εις την πείραν. Και έλεγε:

— Είμαι παιδί, έμπρός της. Θα είμαι τρελλός να την άγαπήσω, γιατί δέν θα είμποροϋση ποτέ να με νομίση άνδρα.

Μά ύστερα από μιá στιγμή, όταν ηιο μαζί της εις τό πιάνο, έσκέπτετο μόνον τό δώλητρον να την βλέπη και τον έκυρίευεν η έλπί- ποϋ θα την κατέκτα.

Είχε θαυμασίαν φωνήν και ο Λουκιανός την συνώδευε τρέμοντα, εις την τρεμούλα κάθε νότας.

Εκείνη ηταν πολύ κοντά του σχεδόν άκουμβοϋσε εις τον ώμόν του. Και όταν έσκιετιεν εκείνη να ιδη κυμιά νότα, πά μάγουλά τους εφάινοντο ώσάν θα ήγγιζον, και ο λαιμός της άκουμβοϋσε εις τον βραχίονά του και τον έκαμνε να διατρέχουν τό σώμά του ζέστες βιαστικές και τρεμούλες ήδονικές.

Όταν τον έκυρίευαν τέτοιες όρμές έρωτικές έμίμπετο τον έαυτόν του. Ηθελε να είνε εύγενής προς τόσον εύγενή γυναίκα. Δι' αυτό καμμιά φορά έδεικνύετο άπολύτως χωρίς θέλησιν, ύποταγμενος, τό όποιον η κ. Ανδρέ έχαρακτήριζεν ως ψυχρότητα.

Όταν ο Πέτρος επέστρεφε να ξαναδιη τον φίλον του έπίσθη ότι ήπατήθη, νομιζων ότι ήδύνατό ποτε ο Λουκιανός να έρωτευθη την κ. Ανδρέ.

— Ημην βέβαιος, ειπε μίαν ήμέραν εις την κ. Ανδρέ, ότι θα είχατε καλήν επίδρασιν επί του φίλου μου. Τον εύρίσκω άλλαγμένον και μεγάλον ήθικώς. Εις σάς χρεωστέι τό ότι θα γίνη σωστός άνδρας.

V

Η φράσις αυτή, την όποιαν ο Φρεσσόν ειπε χωρίς κακίαν, έγινε αιτία πολλων σκέψεων διά την κ. Ανδρέ. Παρατήρησεν, ότι χάθηκε πια η παιδική χαρά από τά χείλη του Λουκιανού, μά δέν γελάσθηκε. Κατάλαβεν άμέσως ότι αιτία της άλλαγής του ητο ο έρωας.

— Ποϋ ηταν τό κεφάλι μου, έσκέπτετο. Δέν καταλάβαινα, ότι ο καϋμένος αυτός μ' άγάπησε; Δέν ύπάρχει άμφιβολία, διότι αυτό τον ταράζει. Μά τό κατάλαβα τώρα και θα τά διορθώσω όλα. Τον μικρό τρελλό!

(Ακολουθεί)

ΕΓΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ

ΕΙΣ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ
ΠΟΥ Μ' ΕΠΗΡΕ

Ὡς χθές ἀκόμη πρὶν κοιμηθῶ ἡ ζωὴ σας ἤσυχη προχωροῦσε μαζὺ με τῶν ἄλλων μαλλιών μου τὴν ζωὴν.

Ἐξούσατε σὰν χόρτα σὲ χλωρὸ λειβάδι, ὅταν ἔξαφνα σὰς ἐξερρίζωτε μιὰ ἐπιθυμία τῆς θεότρελλης ἐρωμένης μου. Αἰσθάνθηκα τὴν ταραχὴν σας εἰς τὸ ἄκουσμα τῆς ἐπιθυμίας αὐτῆς, ποῦ τόσο γλυκὰ καὶ σκερτσόζικα ἐξεστόμισε: «Θέλω λίγα ἀπ' τὰ μαλλάκια σου, γιατί αὐτὸ εἶνε πίστις καὶ ἀφοσιώσις». Αὐτὸ δὲν ἀκούσατε καὶ σηκωθήκατε ὀρθοί; Ποῖος ξεύρει. Ἴσως ἀπὸ σεβασμόν, ἴσως ἀπὸ χαρὰν γιατί θὰ τρέχατε εἰς τὰ χέρια τῆς. Ἀπὸ χαρὰν θαρρῶ, γιατί τώρα θὰ περνάτε καλύτερη ζωὴ κοντὰ τῆς ἢ μᾶλλον εἰς τὰ στήθη τῆς, ποῦ εἶσθε κρυμμένα. Κι' αὐτὸ πάλιν τ' ἀκούσατε;

— «Θὰ τὰ κοιμίζω εἰς τὰ στήθη μου κάθε βράδυ» ποῦ με εἶπε; Μ' ἔνα ψαλιδάκι σὰς ἐξεχώρισα ἀπ' τὴν παντοταινὴ πυκνὴ σας συντροφιά. Σὰς ἐμύρωσα με τῆς παιδὸ μεθυστικὰς μυρωδιὰς. Κατόπιν ἔδισα εἰς τὴν μέσην σας ἕνα μαδὶ φιδόγκο, σὰς ἐξάπλωσα εἰς ἕνα κουτάκι κατηρεδένιο, χαυδεμένα καὶ ἀπαλά καὶ σὰς ἔστειλα εἰς Ἐκείνην διὰ νὰ κρυφθῆτε, ὅπως σὰς ἔταξεν, εἰς τὰ στήθη τῆς τὰ μεταξένια.

Φαντάζομαι τὴν γλυκειὰ σας ζωὴ τώρα. Θὰ σὰς χαυδεύη πάντα καὶ θὰ σὰς φιλή εἰς τῆς τρελλῆς τῆς ἀγάπης τῆς ὥρες. Καὶ σὰν ἀκούει νὰ ἔρχεται κανεὶς εἰς τὴν κάμαρη, ποῦ μπήκε μαζὺ σας μυστικὰ κλεισμένη, θὰ παίξῃ τότε φοβισμένα, με μίαν θὰ σὰς κρύβῃ εἰς τὴν γλυκειὰ μεταξίνην θήκη σας: τὰ στήθη τῆς.

Θὰ γελάτε σιγά-σιγά μεταξύ σας τότε γιὰ τὸν δικαιολογημένο φόβον τῆς. Καὶ σὰν βλέπει Ἐκείνη πάλιν «ὅπως δὲν ἦταν τίποτε, τῆς φάνηκε, ἦταν ἡ γάτα ποῦ ἔσπρωξε τὴν θύρα,» θὰ τὴν ἀκούτε νὰ γελά. Θὰ σὰς ξαναβγάξῃ, θὰ σὰς φιλή πεταχτὰ καὶ ξαναρχίζοντας τὰ χάρδια θὰ ψιθυρίζῃ γιὰ μένα ἀγάπης λόγια. Καὶ τὸ βράδυ ἄλλη πάλιν τρελλὴ ζωὴ θὰ περνᾷ

τε, εὐτυχιμένα μου μαλλιά. Θὰ σὰς καληνυχτίσῃ με λίγα χάρδια καὶ φιλιὰ.

Καὶ σεῖς τὴν νύκτα ἄγρυπνα θὰ τρελλοπαίζετε εἰς τὰ στήθη τῆς.

Θὰ τῆς ταραξέτε τὸν ὕπνον, πότε δίνοντας τὴν κανένα φιλὶ τρεμουλιαστὸ καὶ χαυδεύοντας θὰ τῆς χαρίζετε γλυκὰ δνειρα εἰς τὸν ὕπνον τῆς.

Θὰ εἶσθε εὐχάριστος πόνος, γλυκὸ βάρος ἐπάνω εἰς τὴν καρδιά τῆς καὶ ἀρκετὴ αἰτία γιὰ νὰ γεμίζετε τὸν ὕπνον τῆς με νειρα ποῦ θὰ τὴν ξυπνοῦν Καὶ θὰ τὴν παρηγορήτε ἀμίλητα φανερώνοντας τ' ὄνομά μου. Ζήσετε, καλότυχα μαλλιά μου, τὴν ἔμορφη αὐτὴν ζωὴ, ἀφοῦ εἰς ἔσας τὴν ἐπεφύλασεν ἡ μοῖρα. Σεῖς λοιπόν, ποῦ ἐκερδίσατε τὴν ἔμορφη αὐτὴν ζωὴν γιὰ τὴν ἰδικὴν μου ἀγάπην, σεῖς ἐστὲ ἀκοίμητοι τῆς τιμῆς μου φρουροὶ παρ' αὐτῆ. Μηδέποτε νὰ τὴν ἐπιτρέψετε καὶ στιγμὴν νὰ με ξεχάσῃ. Καὶ ἂν ποτέ, ὕπακούοντας εἰς τὸ γυναικεῖον ἐνστικτόν, θελήσῃ νὰ μ' ἀπατήσῃ, τότε νὰ μοῦ τὸ πῆτε σιγά-σιγά εἰς τὴν πρώτην μας τινάντησιν. Ἐγὼ, ποῦ τὴν ἔδωσα σὰς, ὡς σημεῖον πίστεως καὶ ἀφοσιώσεως, θὰ τὴν δώσω κατὰστηθα καὶ τὸ σημεῖον τῆς ψευτιάς καὶ τῆς ἀπάτης.

Δεχθῆτε τὸ μακρὸν μου φιλὶ, χαμένα μου μαλλιά;

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ

Υ. Γ. Χαρίζετε εἰς τὸν φίλον μου, ποῦ εἶχε τὴν βλακείαν, ὑπακούοντας εἰς τὴν προσταγὴν τῆς ἐκλεκτῆς τῆς καρδιάς του νὰ ξουρίσῃ τὸ μισό του κεφάλι γιὰ νὰ τῆς σταίλῃ σημεῖον πίστεως καὶ ἀφοσιώσεως.

Ὁ ἴδιος

- Τάμαδες πάλιν;
- Τι, πανδρεύουσι, γιατί ἀκριβρανε τὸ ψωμί;
- Ὁχι, ἀδελφέ, εἶνε καιρὸς πανδρείας γιὰ τοὺς δημοσιογράφους, τώρα ποῦ ξαναμπήκε λογοκρισία καὶ δὲν ἔχουμε πένισσι.
- Ἐλευθερία ἀλήθεια! Τὰ χάρδια μας . . .

ΖΗΤΕΙΤΑΙ παῖς διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ γραφείου μας με καλὰς συστάσεις. Μισθὸς ἰκανοποιητικὸς.

ἩΡΘΑ ΣΤΟ ΚΕΛΛΙ . . .

Ἡρθα στὸ ἔρημο κελλί, ποῦ ἡ λαθρα τὸ πυρῶνει τῆς ὠμορφιάς ποῦ πέρασε. Τ' ἀχνάρια πῶχουν
[μείνη]
ἀπὸ τὰ χάρδια τὰ παλῆα στὸ ἐρωτικὸ καμίνι κυλιοῦνται ἀκόμα καταγῆς στήμαυρισμένη σκόνη.

Νὰ κι' ἡ ἀράχνης πῶπλεξαν στὸ ἔρημο κελλί τοὺς πέπλους πόθων πῶσβυσαν τὸν περασμῶ
[Ἄπρῖλη].
Τώρα ποθοῦσα τὸ τρελλό, τ' ἀνέσπερο φιλὶ μέσ' σιὰ χαλάσματα ποῦ κλεῖ τὸ παθιάσμένο
[δειλι]

Δὲν βρῆκα μήτε θύμησες σὲ περασμένα χρόνια σὰν φύλλα ποῦ ξεράθηκαν κι' ἐπέσανε ἀπ' τὰ
[κλώνια]
ἀπὸ τὸν πόνο τῆς δροσιάς π' ἀνώφελα ἔχει φθάσῃ.

Κι' ἦταν τὸ δάκρυ μου δροσιὰ σὲ φθινοπώρου
[φύλλα]
μέσ' ἀπὸ τ' ὄρρωστο κορμὶ περνάει ἀνατριχίλα φοβοῦμαι μὴ τὴν θλίψῃ μου ἡ σκόνη ἀγκαλιάσῃ.

Κ. Ζ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΓΝΩΜΑΙ

Ἡ ζωὴ εἶνε τράγοῦδι, ποῦ σβύνει, εἶνε ποτάμι, ποῦ κυλᾷ.

Χρησιμοποιήσας

Τὸ ὠραῖον πρόσωπον εἶνε τὸ ὠραιότερον θέαμα καὶ ἡ ἀρμονία ἢ γλυκυτέρα εἶνε ὁ ἦχος τῆς φωνῆς ἐκείνης, ποῦ ἀγαπᾷ.

La Bruyère

Αἱ γυναῖκες εἶνε δυναταί, ἀντέχουν εἰς ὅλας τὰς συγκινήσεις τῆς ἀγάπης.

Rosny

Μία σταγὼν ὕδατος αὐξάνει τὴν δίψαν.

G. Sand

Μία γυναῖκα εἶνε πάντα γυναῖκα καὶ ἡ κατωτέρα μᾶς δίδει τὴν εὐχαρίστησιν μᾶς βασιλείσης.

G. Sand

Εἰς τὴν ζωὴν ἐνὸς καλλιτέχου ἢ γυναῖκα εἰμπορεῖ νὰ μὴν εἶνε ἡ φωνὴ ποῦ ὀμιλεῖ, ἀλλ' ὀφείλει νὰ εἶνε τοῦλάχιστον ἡ φωνὴ ποῦ ἀπαντᾷ.

G. Rodenbach

Ἡ ἐλπίς ὀμοιάζει τὸ ὄπιον κατὰ τοῦτο, ὅταν ἔξοπνῃ κανεὶς εἶνε πειὸ σκοτωμένος, πειὸ δυστυχής.

A. Δουμᾶς

Ἡ ἀγάπη εἶνε ἐργαλεῖον τόσο λεπτόν, ὅστε καὶ τὸ παραμικρὸν τὸ καταστρέφει.

G. de Maupassant

Ἑλληνικοῦρες.

Σὲ μιὰ προχθεσινὴ παράστασι ἦταν φοβερὲς ἢ ἑλληνικοῦρες, ποῦ μᾶς ξεφούρνιζαν. Σὲ τέτοιο βαθμὸ μάλιστα, ποῦ δὲν χωροῦσαν νὰ βγοῦν κι' ἀπὸ τὸ στόμα τῶν ἠθοπριῶν ἀκόμη.

— Δι' ὄνομα Θεοῦ, δὲν εἴμποροῦσε νὰ μετριάσθῃ λιγάκι ἡ γλῶσσα;

Τί διάβολο, θὰ ξαναζωντανέψουν τὸν Ὅμηρο;

Παράκλησις.

Θερμῶς παρακαλοῦνται οἱ ἑνορίται Ἁγίου Νικολάου Γαλατῶ νὰ ψάξουν παντοῦ, ὅπου εἴμπορεῖ νὰ εὔρεθῇ ἡ ἀνεμιά τοῦ δεσπότη. Ἀκούει εἰς τὸ ὄνομα Ἑλένη, εἶνε 30 ἐτῶν περίπου, πεταχτή, ἔχε μᾶτια καὶ μύτη.

Ὁ εὐρών ἀμειψθήσεται γενναίως ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς ἐκ τοῦ παγκαρίου, ἂν τὴν φέρῃ σφᾶν εἰς τὸν ἀπαρηγόρητον ἅγιον.

Ἀπὸ τοὺς τύπους.

Κάποιος φίλος μας κοντεύει νὰ γίνῃ καστανετζής. Καθε βράδυ σχεδόν, λουσαρισμένος, ξουρισμένος, ἔτοιμος, φυλάγει εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ Ροῦμέλη χάν κοντὰ εἰς τὸν καστανετζή. «Κατὰ ἰδιαιτέρας ἡμῶν πληροφορίας», ἐμάθαμεν, ὅτι ἐκεῖ καρφωμένος περιμένει τὸ τρυφερόν του ἡμισυ.

Σὰν καλοὶ φίλοι, τὸν συμβουλεύομεν νὰ μὴ χάνῃ ἔτσι τὸν καιρὸν του, νὰ πάρῃ μερικά λοκούμια καὶ κάστανα καὶ νὰ πουλῇ. Καὶ ἔτσι θὰ ἔχη ἓνα κέρδος τοῦλάχιστον, ἂν δὲν ἔχη ἀπὸ τὴν ὠραίαν του ἀγάπην.

Κι' ἄλλος τσακιτζής.

Ἦστερα ἀπὸ τὸν Τσακιτζή τοῦ Γενῆ-τσαρσί, καὶ ἄλλοις εἰς τὴν ὁδὸν Κοιλογλου ἐπετέθη κατὰ τοῦ συναδέλφου διαχειριστοῦ τοῦ «Κόσμου». Τὴν φορὰν αὐτὴν ἦλθε καὶ ἡ σειρά τῶν δημοσιογράφων φαίνεται. Τ' ἀκούτε, συναδέλφοι; Λάβετε τὰ μέτρα σας.

Ἄλλὰ τί ἀστεία ποῦ εἶνε ἀλήθεια, νὰ φυλάγουν τὸ Πέραν τόσες μπαγιονέτιες τὴν στιγμὴν ποῦ μᾶς ξεκοιλιάζουν στὰ σοκάκια οἱ θρασυτέροι λοποδύται.

Τὴν ἐκλεψε

Κατὰ τὰς ἐφημερίδας μας, κάποιος Κίτσος προχθὲς, κατοπιν ἀρνήσεως τῆς πενθερᾶς του, ἐκλεψε τὴν ὠραίαν τῆς καρδιάς του καὶ τὴν πῆγε εἰς τὸ σπῆτι κάποιου φίλου του. Εἰς τὴν δραστηρίαν μάλιστα ἐπέμβασιν τῶν πεθερικῶν του ἀπήντησεν ἀγρίως ὁ Κίτσος μετὰ τῶν φίλων του. Ἐλαμψαν δὲ καὶ ἀμφίστομοι μάχαιρα.

Μὰ, εὐλογημένε Κίτσος, δὲν τὴν ὄφινες ἀκόμη λίγο νὰ τὴν θρέψῃ ὁ πατέρας τῆς καὶ νὰ τὴν πάρῃς μεθαύριον, ποῦ θὰ φθηνάινῃ ἡ ζωὴ; Σερὸ ψωμί τοῦ βεσικᾶ νὰ τὴν ταῖζης, κοστίζει 17 γρόσια. Ἐπειτα, γιὰ ρῶτα τὸν μπα-

κάλη τῆς γειτονιάς σου, ποῦ τὰ τσίτωσεν εἰς τὸν ὑψωμὸ πάλιν;

Σὲ συμβουλεύω, Κίτσο, ξαναστειλὲ τὴν στὴν μάννα τῆς.

Βεσικᾶδες.

Εἶδατε πῶς ἀλλάζουν οἱ καιροὶ στὸν κόσμον ἐδῶ κάτω;

Νὰ τώρα κι' ἐμεῖς ποῦ θὰ ἐρωτῶμεν τοὺς ξένους μας τοὺς βεσικᾶδες τους. Καὶ βέβαια πρέπει, ἀφοῦ δὲν ξεύρουμε ἀπὸ ποῦ βασιτῆ τοῦ καθενὸς ἡ σκούφια.

Κι' αὐτὸ ἴσως θὰ γίνῃ αἰτία νὰ ὑποφέρουν ἀκόμη μερικοὶ φοβιτσιάρηδες ἐπὶ τῶν ἀκούσμαι μόνον τοῦ βεσικᾶ, τρέμοντας ἀπὸ τὸν φόβον, ποῦ ἀπέκτησαν ἐκ τῆς παλαιᾶς τρομοκρατίας.

Διὰ τὴν «Ἐπιθεώρησιν»

Τὴν ἐτρόμαξεν ἡ «Νέα Γενεά» καὶ ἐξύπνησεν ἀπὸ τὸν λήθαργον τῆς μαλλιαρωσύνης τῆς. Φαντασθῆτε ὕψος ιδέας γιὰ τὸν ἑαυτὸν τῆς, ποῦ νὰ μᾶς λέγῃ καὶ τὸν Βενιζέλο μαλλιαρὸ καὶ ποῦ αὐτὸς διαδίδει τὴν μαλλιαρικὴν. Τὴν εἶδησιν μάλιστα τὴν ἔφερεν ὁ Τάσος Σοφοκίτης ὁ κολοκυθίτης. Ἀλήθεια, μεγαλεῖον τρέλλας! . . .

Κοντεύουν ὡς τόση νὰ μᾶς ποῦν πῶς καὶ ὁ Θεὸς ὁμιλοῦσε τὴν μαλλιαρικὴν εἰς τὸν Μωϋσῆν.

Τὸ ράσο εἰς τὸ θίατρον

Ὁ θίασος Βαριετὲ δὲν καταλάβαμεν γιὰτί θέλει οἱ παπαδες μας μετὰ τὰς μαθητριάς νὰ θαυμάσῃν τὴν «Ἀντιγόνην» τοῦ Σοφοκλέους. Ἐξῆσε μήπως τὰς τελευταίας κατακραυγὰς τοῦ κλήρου διὰ τὴν ἀγαμίαν του;

Κι' ἔπειτα οἱ ἱερωμένοι ἂν ἐφαρμόσουν τὰ ρητὰ τοῦ Εὐαγγελίου καὶ τὸ «Ἀγάπα τὴν πλησίον σου ὡς ἑαυτὸν»;

ΤΟ ΡΩΝΕΙΟ

ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

ΕΥΓΕΝΕΙΑ

Προχθὲς εἰς τὴν γωνίαν τοῦ Πέρα-Παλᾶς Γάλλος ναύτης συνωμίλει μετὰ δύο πεταλοῦδες. Γνωρίζετε βέβαια κάτι νεόδηγαλτα κοριτσάκια, ντυμένα μετὰ τὴν τελευταίαν λέξιν τῆς μόδας, μετὰ τὸ ψηλὸ-ψηλὸ τακούνι καὶ μετὰ περπάτημα τρελλό. Εἶνε αἱ πεταλοῦδες ποῦ ἔχουν προσβληθῆ ἀπὸ τὴν ξενομανίαν. Ἐννοοῦν νὰ περνοῦν τὸν καιρὸν τους μετὰ τοὺς ξένους στρατιώτας. Εἶνε ἡ γλυκύτερη διασκέδασίς των αὐτῆ. Οἱ νέοι τοῦ Πέραν εἶνε δι' αὐτὰς μηδέν. Ἐνῶ οἱ ξένοι στρατιῶται, καὶ ἔχομεν ἀρκετοὺς παιδά τὸρα, εἶναι ὁ ἀξίον, περίξ τοῦ ὁποίου στρέφονται.

Τὴν στιγμὴν ποῦ περνοῦσα, ὁ εὐγενὴς συνοδὸς των ἔφευγε καὶ εἰς τὸ γλυκύτερον αὐ γουοῖτ τῆς πεταλοῦδας μετὰ μίαν πολὺ χαριτωμένην ὑπόκλισιν, ἀπθεσε φίλημα εἰς τὸ κρινόλευκο χεράκι τῆς.

Τὸ φιλὶ ἠλέκτρισε τὴν πεταλοῦδα, καὶ μετὰ πολλὴν συγκίνησιν εἶπε εἰς τὴν φιληνάδα τῆς:

— Εἶδες, Νίνα μου, τί ὠραῖος ποῦ ἦτο. Σὰν ζωγραφιά, ἔ;

— Ναί, Μαίρη μου. Καὶ τί σὲ λέγει ὁμοῦς τὸ σκερτσόζικο ἐκεῖνο φιλὶ του.

— Καλέ, Θεέ μου, μετὰ τί εὐγένειαν ποῦ σὲ μιλοῦσε! Γιὰ θυμήσου τὸν Γερμανὸν ἐκεῖνον, τὸν φὸν Ρίχτεν, ποῦ ἓνα χρόνον σὲ φλερτάριζε. Δὲν θυμοῦμαι ποτὲ νὰ σὲ μίλησε μετὰ τόση γλυκύτητα, μετὰ τόση εὐγένεια.

— Ναί, καυμένη, ἀλλὰ μὴν ξεχνᾶς, ὅτι ἐκεῖνος ἦτο Γερμανός, ἐνῶ αὐτὸς εἶνε Γάλλος.

— Καὶ κατὰ συνέπειαν εὐγενῆς, προσέθεσα μισοφοβισμένα.

Γ. ΒΟΥΔΑΓΑΡΑΚΗΣ

A. Chenier

ΠΑΡΑΠΟΝΟ

Ἄχ γιὰ μένα ἀκόμη τοὺς νέους δὲν τοὺς μέλει
Ἡ ἀδελφὴ μου λένε εἶν' ὄλο γλύκα-μέλι
Καὶ χάρι. Καὶ ἂν καὶ μὲ δίνουν ἢ μὲ τάζουν
Ξέρω, τὴν ἀδελφὴ μου στὰ μᾶτια μου κντ-
[τάζουν

Ἄν κολακεύουν λίγο τὴν χάρι τὴν δική μου
Ἐν' ἔζωντανῆς εἰκόνα, λένε σιὴν ἀδελφή μου
Κοῖμα, γιὰτί νὰ ἔχω δώδεκα μόνον χρόνια
Γιὰτί κανένας νέος νὰ μὴ μὲ τραγουδῇ
Κανείς νὰ μὴ μὲ λέγῃ: θὰ σ' ἀγαπῶ αἰώνια
Παρὰ νὰ λέν' ἀκόμα: Ὁραία, μὰ παιδί...

Μὰ ἐγὼ θὰ περιμένω. Γοργὰ ὁ καιρὸς
[περνάει

Τὸ ξέρω, θάμαι ὠραία, καθεὶς θὰ μ' ἀγαπάει
Ξέρω ποῦ θὰ νὰ βλέπουν μετὰ πάθος καὶ
[μετὰ πόθο

Τὰ κάλλη μου τ' ἀφράτα. Κι' ἀπὸτόρα νοιώθω
Πῶς ἓνα ὠρχιὸ στόμα καὶ πρόσωπο θ' ἀρέσῃ
Μαλλιά χρυσὰ μὲ χάρι ποῦ φθάνουν ὡς
[τὴν μέση

Καὶ ματοκλάδια μαῦρα στὰ γαλανὰ τὰ μᾶτια
Τὴν κάθε μιὰ καρδοῦλα θὰ κάμουντε κομ-
[μάτια.

ΘΑΝΟΣ ΑΜΟΡΗΣ

SISMANOGLIO
MEGARO

 Προσεχώς εις την «ΝΕΑΝ ΓΕΝΕΑΝ»

ΒΙΡΓΙΝΙΑ

Πρωτότυπος μυθιστορία υπό Ι. ΕΥΘΥΜΙΑΔΟΥ

Τρίγωνα θανμάσια.

μπακλαβᾶς και πάστες

έκτάκτου κατασκευῆς

και παντός είδους γλυκίσματα και λίκερ. — Είδη γάμων,
άρραβώνων και βαπτίσεων.

ΕΙΣ ΤΟ ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΝ

ΑΔΕΛΦΩΝ ΧΑΛΕΠΗ

(πρώην ΚΑΡΔΟΜΑΤΗ)

Γαλατᾶ, ἀριθ. 37, ἔναντι τῆς *Crédit Lyonnais*

Τιμαὶ ἐκτὸς συναγωνισμοῦ.

Ἐπὶ τέλους εἶσι ἐπισημοῦσι τὸν χερὸν
θὰ χορεύουσιν. Ὁ γνωστὸς ὁμογενὴς χορο-
διδάσκαλος κ. Κ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΑΤΟΣ
ἤρχισι τὰ μαθήματά του ἀπὸ τῆς Παρα-
σκευῆς 14/28 πρ. ἐν τῇ κομψῇ αἰθούσῃ
τοῦ ξενοδοχείου «Νεδιδιάλ.»

Σήμερον Κυριακὴν εὐκογενειακὴ ἡμε-
ρὶς. — Μὴ χάσεται τὴν εὐκαιρίαν.

Σπεύσατε νὰ ἐπισκεφθῆτε τὴν ἐν
Ἄσμαλῃ Μετζήτ τοῦ Πέραν ἀριθ. 9

Διεθνή αἰθουσαν Κουρείου

κ. Γ. ΑΜΗΡΑ

εἶναι ἡ τελειότερα καὶ διαθέτει σύ-
στημα τελείας ἀντισηψίας.

ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ τοὺς ἐκλεκτοὺς σίτους
τὸ ἀθάνατο δούζικο (ἀντιφάρμακον τῆς
γρίππης), τὸ κονιάκ καὶ τὰ λοιπὰ ἰδιό-
ποιτα τοῦ κ. Α. Τζάλλα, Καλιοντζή Κο-
λοῦκ ἀριθ. 48 καὶ 68.

Γ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ, Δικηγόρος.

Ἐναλαμβάνει παντός είδους νομικὰς
ὑποθέσεις.

Γαλατᾶ, Μουχανά Νομικὸ γὰν ἀριθ. 13.